

De Achtste is uit de Zeven - Nummer Eén

Millers Twee Romes

Jeff Pippenger

2023-09-13

William Miller baseerde zijn profetische boodschap op het raamwerk van twee verwoestende machten, die hij terecht identificeerde als het heidense Rome en het pauselijke Rome.

„William Miller merkte bij de toepassing van zijn hermeneutiek in de verschillende apocalyptische passages een terugkerend thema op van strijd tussen het volk van God en zijn vijanden. In zijn analyse van de machten die Gods volk door de eeuwen heen vervolgden, ontwikkelde hij het concept van de twee gruwelen, omschreven als het heidendom (de eerste gruwel), dat de vervolgende macht buiten de kerk symboliseert, en het pausdom (de tweede gruwel), dat de vervolgende macht binnen de kerk vertegenwoordigt. Het was het motief van de twee gruwelen dat het merendeel van zijn daaropvolgende profetische interpretaties kenmerkte.” P. Gerard Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission*, 22.

De theologen van het adventisme erkennen het feit dat Millers kader voor de toepassing van de profetie bestond uit de twee verwoestende machten van het heidendom en het pausdom, ook al beschouwen zij dit slechts als een analyse van de Milleritische geschiedenis en niet als een waarheid die hem door God werd gegeven.

‘God zond Zijn engel om in te werken op het hart van een landbouwer die de Bijbel niet had geloofd, teneinde hem ertoe te brengen de profetieën te onderzoeken. Engelen van God bezochten die uitverkorene herhaaldelijk om zijn denken te leiden en voor zijn verstand profetieën te openen die voor Gods volk steeds duister waren geweest. Het begin van de keten der waarheid werd hem gegeven, en hij werd ertoe geleid schakel na schakel te zoeken, totdat hij met verwondering en bewondering opzag naar het Woord van God. Hij zag daarin een volmaakte keten van waarheid. Dat Woord, dat hij als niet-geïnspireerd had beschouwd, opende zich nu voor zijn blik in zijn schoonheid en heerlijkheid. Hij zag dat het ene gedeelte van de Schrift het andere verklaart, en wanneer een passage voor zijn begrip gesloten was, vond hij in een ander deel van het Woord datgene wat haar verklaarde. Hij beschouwde het heilige Woord van God met blijdschap en met de diepste eerbied en ontzag.’ *Early Writings*, 230.

„Zijn engel” wordt door zuster White rechtstreeks geïdentificeerd als Gabriël.

„De woorden van de engel: ‘Ik ben Gabriël, die in de tegenwoordigheid van God sta,’ tonen aan dat hij in de hemelse hoven een positie van hoge eer bekleedt. Toen hij met een boodschap tot Daniël kwam, zei hij: ‘Er is niemand die mij in deze dingen terzijde staat dan Michaël [Christus], uw Vorst.’ Daniël 10:21. Over Gabriël spreekt de Heiland in de Openbaring, wanneer Hij zegt dat ‘Hij die door Zijn engel heeft gezonden en aan Zijn dienstknecht Johannes te kennen gegeven.’ Openbaring 1:1. En tot Johannes verklaarde de engel: ‘Ik ben

een mededienstknecht van u en van uw broeders, de profeten.' Openbaring 22:9, R.V.
Wonderbare gedachte — dat de engel die in eer onmiddellijk na de Zoon van God komt, degene is die uitgekozen werd om de bedoelingen van God aan zondige mensen te openbaren.”
The Desire of Ages, 99.

„Wonderlijke gedachte — dat de engel die in eer onmiddellijk naast de Zoon van God staat, degene is die gekozen werd om de bedoelingen van God” aan het verstand van William Miller te openbaren. Niet alleen Gabriël, maar engelen in het meervoud leidden zijn begrip van de profetieën „die voor Gods volk altijd duister waren geweest.” Gabriël en andere engelen leidden Miller achtereenvolgens door de Bijbel, vanaf Genesis en verder. Zo werd hij geleid tot de langste tijdsprofetie in de Bijbel, namelijk de „zeven tijden” (tweeduizend vijfhonderd twintig jaar) van Leviticus zesentwintig, ruim voordat hij werd geleid tot de tweeduizend driehonderd dagen van Daniël hoofdstuk acht, vers veertien.

„Ik wijdde mij toen aan het gebed en aan het lezen van het Woord. Ik nam mij voor al mijn vooringenomenheden terzijde te leggen, de Schrift grondig met de Schrift te vergelijken, en haar studie op een geregelde en methodische wijze voort te zetten. Ik begon met Genesis en las vers voor vers, zonder sneller voort te gaan dan de betekenis van de onderscheiden passages zó werd ontvouwd dat ik vrij bleef van verlegenheid ten aanzien van enige mystiek of tegenstrijdigheden. Wanneer ik iets duisters aantrof, was het mijn gewoonte dit te vergelijken met alle verwante plaatsen; en met behulp van CRUDEN onderzocht ik alle schriftplaatsen waarin een van de voornaamste woorden voorkwam die in een duister gedeelte waren vervat. Vervolgens, door ieder woord zijn juiste betekenis te laten hebben met betrekking tot het onderwerp van de tekst, hield ik iets, indien mijn opvatting ervan met iedere verwante passage in de Bijbel overeenstemde, op een moeilijkheid te zijn. Op deze wijze zette ik de studie van de Bijbel voort, bij mijn eerste doorlezing ervan, gedurende ongeveer twee jaar, en ik werd er ten volle van overtuigd dat hij zijn eigen uitlegger is. Ik bevond dat, door de Schrift met de geschiedenis te vergelijken, al de profetieën, voor zover zij vervuld waren, letterlijk vervuld waren; dat alle verschillende beelden, metaforen, gelijkenissen, vergelijkingen, enz. van de Bijbel, hetzij in hun onmiddellijke samenhang werden verklaard, hetzij dat de termen waarin zij waren uitgedrukt in andere gedeelten van het Woord werden omschreven, en dat zij, wanneer aldus verklaard, letterlijk moeten worden verstaan overeenkomstig zulk een verklaring. Zo werd ik ervan overtuigd dat de Bijbel een samenhangend geheel van geopenbaarde waarheden is, zo duidelijk en eenvoudig gegeven, dat de “reizende mens, al ware hij een dwaas, daarin niet hoeft te dwalen.” ...

‘Uit een verder onderzoek van de Schriften concludeerde ik dat de zeven tijden van heidense opperheerschappij moesten aanvangen wanneer de Joden ophielden een onafhankelijke natie te zijn bij de gevangenschap van Manasse, die volgens de beste chronologen in 677 v. Chr. viel; dat de 2300 dagen aanvingen met de zeventig weken, die volgens de beste chronologen gedateerd werden vanaf 457 v. Chr.; en dat de 1335 dagen, aanvangende met de wegneming van het dagelijkse en het oprichten van de gruwel der verwoesting, Daniël hoofdstuk zeven vers elf, moesten worden gerekend vanaf de oprichting van de pauselijke opperheerschappij, na de wegneming van heidense gruwelen, en die volgens de beste geschiedschrijvers die ik kon raadplegen, omstreeks 508 n. Chr. gedateerd moesten worden. Wanneer men al deze

profetische perioden berekent vanaf de onderscheiden data die door de beste chronologen zijn toegewezen aan de gebeurtenissen waarvan zij klaarblijkelijk gerekend moesten worden, dan zouden zij alle tezamen eindigen omstreeks 1843 n. Chr. Zo werd ik in 1818, aan het einde van mijn tweejarige studie van de Schriften, gebracht tot de plechtige slotsom dat binnen ongeveer vijfentwintig jaar vanaf die tijd alle aangelegenheden van onze tegenwoordige toestand tot een einde gebracht zouden zijn...' William Miller's Apology and Defense, 6, 12.

De regel van de eerste vermelding stelt vast dat hetgeen het eerst wordt vermeld, van het grootste belang is; en het eerste dat in Openbaring hoofdstuk één vers één wordt vermeld, is het communicatieproces dat de Vader hanteert wanneer Hij een boodschap geeft aan Jezus, Die haar op Zijn beurt geeft aan Zijn engel, die haar vervolgens geeft aan een profeet, die haar daarna opschrijft en aan de gemeenten zendt. Toen het adventisme het werk en de ontdekkingen van William Miller verwierp, verwierp het niet alleen zijn grondslagen, maar verwierp het ook juist het communicatieproces dat Miller tot zijn inzichten had geleid, en verwierp het het proces dat de enige weg is waardoor mensen de Openbaring van Jezus Christus kunnen verstaan, die vlak voordat de genadetijd sluit wordt ontsloten.

Miller werd ertoe geleid te begrijpen dat de zeven tijden van Leviticus in 677 v.Chr. begonnen. Pas in 1856 gebruikte de Heer Hiram Edson om vast te stellen dat de verstrooiing van de zeven tijden ook voltrokken werd over de noordelijke tien stammen van Israël. De Heer trachtte het begrip van de zeven tijden te ontwikkelen in overeenstemming met, maar ver voorbij, Millers fundamentele ontdekking van de zeven tijden. Maar in 1856 kwam het licht dat door Hiram Edson werd gebracht op mysterieuze wijze ten einde, want het achtste artikel in de reeks eindigde met de woorden van James White, destijds redacteur van de Review and Herald: "Wordt vervolgd." Het zou "vervolgd" worden, maar niet vóór de periode na 11 september 2001, toen de Heer zijn volk leidde naar de "oude paden" en uiteindelijk naar de onvoltooide reeks artikelen die door Hiram Edson was geschreven.

Wij behandelen thans niet de opstand die kort na de grote teleurstelling begon, maar wijzen er slechts op dat, hoewel Miller werd geleid tot de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig, het duidelijk is dat de Heere voornemens was het aanvankelijke begrip van de zeven tijden uit te breiden voorbij Millers fundamentele begrip van dit onderwerp. Hij koos Hiram Edson, dezelfde dienstknecht uit juist die geschiedenis die Hij eerder had uitgekozen om het visioen te ontvangen van Christus die op 23 oktober 1844 het Allerheiligste binnenging.

Dit is de reden waarom ik de woorden van de adventistische theoloog gebruikte om te erkennen dat het kader voor al Millers profetische toepassingen gebaseerd was op zijn begrip van de twee verwoestende machten die in het boek Daniël worden voorgesteld als het „dagelijks” (heidendom), dat steeds in verband wordt gebracht met ofwel de „overtreding” of de „gruwel”, die beide verschillende aspecten vertegenwoordigen van de verwoestende macht van het pausdom. Millers fundamentele begrip van de Romeinse machten is sinds de geschiedenis die hij vertegenwoordigt, sterk toegenomen.

De engelen van God, met inbegrip van Gabriël, leidden Miller tot de inzichten die hij verkondigde. Die inzichten omvatten de profetieën die hij verkondigde, de regels van bijbeluitleg die hij gebruikte, en ook het kader dat hem in staat stelde de profetieën op juiste wijze te ordenen. Aan Miller werd het kader gegeven dat de twee verwoestende machten waarover in Daniël wordt gesproken, het heidense Rome en het pauselijke Rome waren. Future for America werd geleid tot het kader van de drie verwoestende machten van de draak, het beest en de valse profeet.

En ik zag drie onreine geesten, aan kikvorsen gelijk, uit de mond van de draak komen, en uit de mond van het beest, en uit de mond van de valse profeet. Want het zijn geesten van duivelen, die tekenen doen, welke uitgaan tot de koningen der aarde en der gehele wereld, om hen te vergaderen tot de strijd van die grote dag van God, de Almachtige. Openbaring 16:13, 14.

De toekomst van het Amerikaanse raamwerk is gebouwd op het werk van Miller, maar gaat verder dan waar zijn werk ophield. Het adventisme verliet zijn raamwerk en keerde terug tot de theologie van het afvallige protestantisme en Rome. Dezelfde profetische lijn die in het boek Daniël begint, wordt in het boek Openbaring voortgezet.

„Openbaring is een verzegeld boek, maar het is ook een geopend boek. Het vermeldt wonderbare gebeurtenissen die zullen plaatsvinden in de laatste dagen van de geschiedenis van deze aarde. De leringen van dit boek zijn duidelijk omschreven, niet mystiek en onbegrijpelijk. Daarin wordt dezelfde lijn van profetie opgenomen als in Daniël. Sommige profetieën heeft God herhaald en daarmee getoond dat daaraan gewicht moet worden toegekend. De Heer herhaalt geen dingen die niet van groot belang zijn.” Manuscript Releases, deel 9, 8.

Miller kon de profetieën van het boek Openbaring niet begrijpen, want de lijn van heidendom en pausdom, die in Daniël zo duidelijk wordt aangeduid, wordt in het boek Openbaring verder uitgewerkt om ook de daaropvolgende vervolgende macht te omvatten die op het toneel van de profetische geschiedenis verschijnt.

“Door het heidendom, en vervolgens door het pausdom, oefende Satan gedurende vele eeuwen zijn macht uit in een poging Gods trouwe getuigen van de aarde uit te wissen. Heidenen en papisten werden bezielde door dezelfde geest van de draak. Zij verschilden slechts hierin, dat het pausdom, onder het voorwendsel God te dienen, de gevaarlijkere en wredere vijand was. Door middel van het rooms-katholicisme voerde Satan de wereld in gevangenschap. De belijdende kerk van God werd meegesleept in de gelederen van deze misleiding, en meer dan duizend jaar lang leed het volk van God onder de gramschap van de draak. En toen het pausdom, van zijn kracht beroofd, gedwongen werd van vervolging af te zien, aanschouwde Johannes een nieuwe macht opkomen om de stem van de draak te laten weerklinken en hetzelfde wrede en godslasterlijke werk voort te zetten. Deze macht, de laatste die oorlog zal voeren tegen de kerk en de wet van God, werd gesymboliseerd door een beest met lamachtige horens. De daaraan voorafgaande beesten waren uit de zee opgekomen, maar dit kwam op uit de aarde, als voorstelling van de vreedzame opkomst van de natie die erdoor wordt gesymboliseerd. De ‘twee horens als van een lam’ beelden op treffende wijze het karakter uit van de regering van de Verenigde Staten, zoals dat tot uitdrukking komt in haar twee fundamentele beginselen: republicanisme en protestantisme. Deze beginselen zijn het geheim

van onze macht en voorspoed als natie. Zij die het eerst een toevlucht vonden aan de kusten van Amerika, verheugden zich erover dat zij een land hadden bereikt dat vrij was van de aanmatigende aanspraken van het pausdom en van de tirannie van koninklijk gezag. Zij namen zich voor een regering te vestigen op het brede fundament van burgerlijke en godsdienstige vrijheid.

„Maar de strenge tekening van het profetische penseel onthult een verandering in dit vreedzame tafereel. Het beest met lamachtige horens spreekt met de stem van een draak en ‘oefent al de macht van het eerste beest vóór hem uit.’ De profetie verklaart dat het zal zeggen tot hen die op de aarde wonen dat zij een beeld voor het beest moeten maken, en dat ‘het maakt dat allen, kleinen en groten, rijken en armen, vrijen en slaven, een merkteken ontvangen aan hun rechterhand of aan hun voorhoofden; en dat niemand kan kopen of verkopen dan hij die het merkteken heeft, of de naam van het beest, of het getal van zijn naam.’ Zo volgt het protestantisme in de voetstappen van het pausdom.” Signs of the Times, 1 november 1899.

Voor Miller vertegenwoordigden het beest uit de zee en het beest uit de aarde van Openbaring dertien het heidense Rome, gevolgd door het pauselijke Rome. Miller trachtte zijn denkkader ook op Openbaring zeventien toe te passen, maar de genezing van de dodelijke wond van het pausdom, de profetische rol van de Verenigde Staten en de Verenigde Naties, vielen buiten het goddelijke kader dat hem door engelen was gegeven. Voor hem was het beest dat uit de aarde opkwam in Openbaring dertien het pausdom.

Miller was de boodschapper die gebruikt zou worden om de mantel van het protestantisme uit de handen van de belijdende protestanten weg te nemen, die uit de Donkere Middeleeuwen waren voortgekomen. De periode waarin de Verenigde Staten als een draak zouden spreken, waarin het republicanisme in een democratie zou veranderen en het afvallige protestantisme zich met de afvallige regering zou verenigen en de vereniging van kerk en staat zou herhalen die het beeld van het pausdom is, lag in zijn dagen nog in de toekomst. Om die reden trachtte hij het boek Openbaring te plaatsen binnen het goddelijke kader dat hem door engelen was gegeven.

Hij werd uitverkoren om de vermeerdering van kennis te begrijpen die in 1798 voortgebracht werd toen het visioen aan de rivier de Ulai van Daniël acht en negen werd geopend. Toekomstig was het voor Amerika het visioen aan de rivier de Hiddekel van Daniël hoofdstukken tien tot en met twaalf te begrijpen, dat in 1989 werd geopend, toen, zoals beschreven in Daniël elf, vers veertig, de landen die de voormalige Sovjet-Unie vertegenwoordigden, door het pausdom en de Verenigde Staten werden weggevaagd.

Het raamwerk dat door engelen aan Future for America werd gegeven, was gebaseerd op de identificatie en toepassing van de profetie in de context van de drievoudige vereniging van de draak, het beest en de valse profet.

„Het licht dat Daniël van God ontving, werd in het bijzonder voor deze laatste dagen gegeven. De gezichten die hij zag aan de oevers van de Ulai en de Hiddekel, de grote rivieren van Sinear, zijn thans bezig in vervulling te gaan, en al de voorzegde gebeurtenissen zullen spoedig plaatsvinden.” Testimonies to Ministers, 112.

De Millerieten brachten de boodschap van de eerste en de tweede engel en kondigden de aanvang van het oordeel aan. Future for America brengt de boodschap van de derde engel.

Ik heb geplant, Apollos heeft begoten; maar God heeft de wasdom gegeven. Zo is dan noch hij die plant iets, noch hij die begiet; maar God, Die de wasdom geeft. En die plant en die begiet, zijn één; maar een iegelijk zal zijn eigen loon ontvangen naar zijn eigen arbeid. Want wij zijn Gods medearbeiders; Gods akkerwerk, Gods gebouw zijt gij. Naar de genade Gods, die mij gegeven is, heb ik als een wijs bouwmeester het fundament gelegd, en een ander bouwt daarop voort. Maar een ieder zie toe, hoe hij daarop bouwt. Want niemand kan een ander fundament leggen dan hetgeen gelegd is, hetwelk is Jezus Christus. 1 Korinthe 3:6–11.

Om de boodschap van de derde engel op juiste wijze te brengen, moet u ook de boodschappen van de eerste twee engelen brengen, want ons is meegedeeld dat er geen derde kan zijn zonder een eerste en een tweede. De eerste en tweede boodschappen vormen het fundament en de derde is de sluitsteen, maar de derde boodschap zal de eerste en tweede nooit loochenen of tegenspreken. Indien zij dat doet, is zij niet de echte boodschap.

„De eerste en de tweede boodschap werden gegeven in 1843 en 1844, en wij staan nu onder de verkondiging van de derde; maar alle drie de boodschappen moeten nog steeds worden verkondigd. Het is nu even wezenlijk als ooit tevoren dat zij worden herhaald aan hen die de waarheid zoeken. Met pen en stem moeten wij de verkondiging doen weerklinken, waarbij wij hun volgorde aantonen en de toepassing van de profetieën die ons brengen tot de boodschap van de derde engel. Er kan geen derde zijn zonder de eerste en de tweede. Deze boodschappen moeten wij aan de wereld geven in publicaties, in voordrachten, waarbij wij in de lijn van de profetische geschiedenis de dingen tonen die geweest zijn en de dingen die zullen zijn.”
Selected Messages, boek 2, 104, 105.

Er is een zeer treffende waarneming met betrekking tot de geschiedenis van de Millerieten en onze geschiedenis. De Millerieten vormden het begin en wij vormen het einde. Zij verkondigden en beleefden de boodschap van de eerste en de tweede engel. Wij verkondigen de derde engel. Hun ontzegelde boodschap (het visioen van de Ulai) wordt aangetroffen in twee hoofdstukken van Daniël, en de onze (het visioen van de Hiddekel) in drie hoofdstukken. Zij identificeerden de eerste en de tweede wee, en leefden binnen de vervulling van de tweede wee. Wij identificeren en leven binnen de vervulling van de derde wee. Hun kader voor profetische toepassing was het heidense Rome (de draak) en het pauselijke Rome (het beest). Ons kader voor profetische toepassing is het moderne Rome als een drievoudig beest.

Wanneer wij beginnen te overwegen dat pauselijk Rome in hoofdstuk zeventien van Openbaring wordt gekenmerkt als de achtste, die uit de zeven is, is het de moeite waard te bezien wat de Millerieten gedurende de grondleggende geschiedenis omtrent Rome begrepen. De derde engel zal aanvullend licht hebben, maar dat licht zal de gevestigde waarheid nooit tegenspreken.

Daniël hoofdstuk twee, zeven, acht, elf en twaalf duiden, naast andere machten, Rome aan. Wij beschouwen Rome's twee fasen vóór 1798 — heidens en pauselijk — als het kader voor Millers profetische toepassingen. Miller en de pioniers stellen vast dat „de rovers van uw volk” in Daniël

hoofdstuk elf en vers veertien Rome vertegenwoordigt.

En in die tijden zullen velen opstaan tegen de koning van het zuiden; ook de geweldenaars uit uw volk zullen zich verheffen om het gezicht te bevestigen; maar zij zullen vallen. Daniël 11:14.

Er zijn ten minste twee belangrijke punten die binnen dit vers in aanmerking moeten worden genomen. Het woord „visioen” in dit vers is een van de twee Hebreeuwse woorden in het boek Daniël die als „visioen” worden vertaald. Een van de Hebreeuwse woorden die als „visioen” worden vertaald, is *châzôn*, en betekent een droom, of een profetie of een visioen. Het woord *châzôn* duidt de profetische geschiedenis, of een tijdsperiode, aan, en het komt tien keer voor in Daniël en wordt steeds vertaald als „visioen”.

Het andere Hebreeuwse woord dat eveneens als „visioen” wordt vertaald, is *mar-eh'* en betekent verschijning. Het woord *mar-eh'* duidt een enkelvoudig schouwspel aan, een moment in de tijd. Het Hebreeuwse woord *mar-eh'* komt dertien maal voor in Daniël en wordt zesmaal vertaald als „visioen”, viermaal als „gelaat”, tweemaal als „verschijning” en eenmaal als „schoon van uiterlijk”.

De rovers van uw volk vertegenwoordigen Rome, en daarom is het profetische onderwerp van Rome dat het profetische „gezicht” in het boek Daniël vaststelt. Om deze reden is het belangrijk de betekenis van Rome als profetisch symbool te begrijpen.

De profetische logica vereist dat het woord „visioen”, dat de profetische geschiedenis vertegenwoordigt, hetzelfde „visioen” is dat in het boek Openbaring wordt aangesproken, want de inspiratie verklaart dat Daniël en Openbaring hetzelfde boek zijn, dat zij elkaar aanvullen, dat zij elkaar tot volmaaktheid brengen en dat dezelfde profetische lijn die in Daniël wordt aangetroffen, in Openbaring wordt voortgezet. Deze punten, uiteengezet in de Geest der Profetie, zijn reeds in deze artikelenreeks opgenomen, zodat ik ze niet opnieuw zal opnemen. Ik zal nog een ander punt toevoegen dat wij eveneens reeds van Zuster White hebben opgenomen. Dat punt is dat alle boeken van de Bijbel samenkomen en eindigen in het boek Openbaring. Het „visioen” van de profetische geschiedenis (*châzôn*), dat in Daniël wordt gevonden en wordt vastgesteld met het profetische onderwerp Rome, vertegenwoordigt het visioen van de profetische geschiedenis door de gehele Bijbel heen. Alle boeken van de Bijbel komen samen en eindigen in Openbaring, en God spreekt Zichzelf nooit tegen. Nooit! Indien u meent dat Hij dat wel heeft gedaan, dan begrijpt u iets verkeerd. Hetzelfde Hebreeuwse woord (*châzôn*) wordt ook in het boek Spreuken vertaald met visioen.

Waar geen visioen is, verwildert het volk; maar welzalig is hij die de wet onderhoudt.
Spreuken 29:18.

Dat is het eerste punt dat met betrekking tot het vers in overweging moet worden genomen. Indien wij Rome verkeerd begrijpen, dan kunnen wij het visioen van de profetische geschiedenis niet vaststellen. Dat gegeven bepaalt in wezen de inspanningen van de jezuïeten en van anderen door de hele geschiedenis heen, die valse theologie hebben ingevoerd om het profetische onderwerp van

Rome te vernietigen. Wanneer wij de fundamentele opvatting van Rome overwegen, dienen wij dit in gedachten te houden.

„Zij die in verwarring raken in hun begrip van het woord, die nalaten de betekenis van de antichrist te zien, zullen zich zeker aan de zijde van de antichrist plaatsen. Er is nu voor ons geen tijd om ons met de wereld te assimileren. Daniël staat in zijn erfdeel en op zijn plaats. De profetieën van Daniël en van Johannes moeten worden verstaan. Zij verklaren elkaar. Zij geven de wereld waarheden die eenieder behoort te begrijpen. Deze profetieën moeten in de wereld tot getuigenis zijn. Door hun vervulling in deze laatste dagen zullen zij zichzelf verklaren.”
Kress Collection, 105.

Als u nalaat de betekenis van de antichrist (Rome) te zien, zult u zich bij Rome aansluiten, en deze waarschuwing is geplaatst binnen de context van het al dan niet in staat zijn de boeken Daniël en Openbaring te verstaan. De Millerieten bouwden het fundamentele begrip van het adventisme op hun identificatie van Rome. Zij begrepen dat Rome werd voorgesteld door twee verwoestende machten, dat beide fasen van Rome waren, maar zij bevonden zich niet op een punt in de geschiedenis waarop zij Rome konden zien als een drievoudige unie, zoals voorgesteld in het boek Openbaring. Daniël is daarom het fundament, voorgesteld door de Millerieten, en Openbaring is de sluitsteen, voorgesteld door Future for America. Er is nog een ander punt uit Daniël elf vers veertien dat wij willen aanwijzen.

Miller en de pioniers begrepen dat het beeld uit de droom van Nebukadnezar de vier koninkrijken van Babylon, Medo-Perzië, Griekenland en Rome voorstelde. Zij konden niet verder zien dan het vierde koninkrijk, want zij begrepen dat het pauselijke Rome eenvoudigweg een tweede fase van Rome was en daarom dat het vierde koninkrijk in 1798 was geëindigd. Vanuit hun historisch gezichtspunt was de enige profetische wegmarkering die nog overbleef de Tweede Komst van Christus, wanneer de steen die uit de berg was losgehouden de voeten van het beeld zou treffen. De Millerieten erkenden profetische onderscheidingen tussen het heidense en het pauselijke Rome, maar doordat zij genooddaakt waren 1798 in overeenstemming te brengen met de wederkomst van Christus, konden zij niet verder zien dan vier koninkrijken.

„Wij zijn gekomen tot een tijd waarin Gods heilige werk wordt voorgesteld door de voeten van het beeld, waarin het ijzer vermengd was met het modderige leem. God heeft een volk, een uitverkoren volk, welks onderscheidingsvermogen geheiligd moet zijn, dat niet onheilig mag worden door op het fundament hout, hooi en stoppelen te leggen. Iedere ziel die trouw is aan de geboden van God zal inzien dat het onderscheidende kenmerk van ons geloof de sabbat van de zevende dag is. Indien de regering de sabbat zou eren zoals God heeft geboden, zou zij staan in de kracht van God en ter verdediging van het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd. Maar staatslieden zullen de onechte sabbat handhaven en hun godsdienstig geloof vermengen met de viering van dit kind van het pausdom, door haar te verheffen boven de sabbat die de Heere heeft geheiligd en gezegend, en die Hij heeft afgezonderd opdat de mens die heilig zou houden, als een teken tussen Hem en Zijn volk tot in duizend geslachten. De vermenging van kerkelijke en staatkundige macht wordt voorgesteld door het ijzer en het leem. Deze verbintenis verzwakt alle kracht van de kerken. Dit bekleden van de kerk met de macht van de staat zal kwade gevolgen teweegbrengen. De mensen zijn bijna het punt van

Gods lankmoedigheid voorbijgegaan. Zij hebben hun kracht geïnvesteerd in de politiek en hebben zich met het pausdom verenigd. Maar de tijd zal komen dat God hen zal straffen die Zijn wet krachteloos hebben gemaakt, en hun boze werk zal op henzelf terugvallen.”

Seventh-day Adventist Bible Commentary, deel 4, 1168.

Openbaring zeventien is de laatste identificatie van de koninkrijken van de Bijbelse profetie, en het identificeert dat zeven koninkrijken gevallen zijn en dat het achtste koninkrijk de drievoudige unie van het moderne Rome is. Indien de eerste verwijzing naar de koninkrijken van de Bijbelse profetie Daniël hoofdstuk twee is, en dat is het zeer zeker, dan behoort de laatste verwijzing door de eerste geïllustreerd te worden. Hoe kunnen de vier koninkrijken van Daniël hoofdstuk twee overeenstemmen met acht koninkrijken in Openbaring zeventien?

Bedenk daarom, terwijl wij voortgaan, dat de Millerieten geen profetische gebeurtenissen voorbij hun eigen geschiedenis konden zien. De boodschap die zij begrepen en verkondigden, wees de Tweede Komst van Christus aan als het volgende herkenningspunt in de profetische geschiedenis. Maar indien het Milleritische begrip van Rome als het symbool dat het visioen van de profetische geschiedenis vaststelt, en ook Daniël hoofdstuk twee, beide fundamentele waarheden van de Millerieten zijn, hoe kan dit dan in overeenstemming zijn met de acht koninkrijken van hoofdstuk zeventien van Openbaring?

Indien u onzeker bent of het beeld van Daniël twee fundamenteel is, hoeft u slechts de pionierskaarten van 1843 en 1850 te overwegen. Op beide is het beeld van Daniël twee afgebeeld. Even betekenisvol is dat Ellen White verklaart dat beide kaarten onder Gods leiding en naar Zijn ontwerp werden vervaardigd.

„Mij is getoond dat de kaart van 1843 door de hand des Heren werd geleid, en dat zij niet veranderd mocht worden; dat de cijfers waren zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand erover was en een vergissing in sommige cijfers verborg, zodat niemand die kon zien, totdat Zijn hand werd weggenomen.” Early Writings, 74, 75.

Over de kaart van 1850 verklaarde zij:

„Ik zag dat God in de publicatie van de kaart door broeder Nichols was. Ik zag dat er in de Bijbel een profetie van deze kaart was, en indien deze kaart bestemd is voor Gods volk, indien zij voor de een voldoende is, dan is zij het ook voor de ander; en indien iemand behoefte had aan een nieuwe kaart, geschilderd op grotere schaal, dan hebben allen die in gelijke mate nodig.” Manuscript Releases, deel 13, 359.

Er is een oud spreekwoord uit de wereld dat luidt: „Dwaling kent vele wegen, maar de waarheid slechts één.” Er zijn verschillende dwalingen aangewend om te verhinderen dat mensen erkennen dat het moderne Rome in Openbaring zeventien de achtste kop is, die uit de zeven is. Een van die dwalingen die door de theologen van het adventisme wordt gebruikt, is een verkeerde voorstelling van de koninkrijken van de geschiedenis. Ik doel hier niet op de koninkrijken van de Bijbelse profetie; dit zijn twee verschillende aanduidingen. De koninkrijken van de Bijbelse profetie worden vastgesteld op grond van de eerste vermelding in Daniël hoofdstuk twee, maar er waren koninkrijken van de geschiedenis die aan Babylon voorafgingen. Ellen White duidt duidelijk aan

wie de koninkrijken van de geschiedenis waren, maar de theologen van het adventisme negeren het geïnspireerde getuigenis en construeren een opeenvolging van koninkrijken van de geschiedenis die het inzicht vertroebelt dat Rome steeds als achtste opkomt en uit de zeven is. Toch is het Rome dat het visioen vaststelt.

De theologen van het adventisme en het afvallige protestantisme suggereren dat de koninkrijken van de geschiedenis Egypte, Assyrië, Babylon, Medo-Perzië, Griekenland, Rome enzovoort waren. Zuster White maakt ons duidelijk dat er een derde koninkrijk in de geschiedenis is, dat zij ervoor kiezen weg te laten. Laten zij dat koninkrijk weg, of laten zij de Geest der Profetie weg? Beide.

“De geschiedenis van volken die, het ene na het andere, hun hun toebedeelde tijd en plaats hebben ingenomen, en daarbij onbewust getuigenis aflegden van de waarheid waarvan zij zelf de betekenis niet kenden, spreekt tot ons. Aan elk volk en aan ieder individu van heden heeft God een plaats toegewezen in Zijn grote plan. Vandaag worden mensen en volken gemeten met het schietlood in de hand van Hem Die Zich niet vergist. Allen bepalen door hun eigen keuze hun bestemming, en God bestuurt alles ten uitvoer van Zijn voornemens.

“De geschiedenis die de grote IK BEN in Zijn Woord heeft afgebakend, schakel na schakel verbindend in de profetische keten, van de eeuwigheid in het verleden tot de eeuwigheid in de toekomst, zegt ons waar wij ons heden bevinden in de voortgang der eeuwen, en wat in de komende tijd verwacht mag worden. Alles wat de profetie heeft voorspeld als geschiedende, tot op de huidige tijd, is op de bladzijden van de geschiedenis nagevolgd, en wij mogen verzekerd zijn dat alles wat nog komen moet, op zijn beurt vervuld zal worden.

“De uiteindelijke omverwerping van alle aardse heerschappijen wordt duidelijk voorspeld in het woord der waarheid. In de profetie die werd uitgesproken toen het vonnis van God over de laatste koning van Israël werd voltrokken, wordt de boodschap gegeven: ‘Zo zegt de Heere HEERE: Doe de tulband af en neem de kroon weg: ... verhoog hem die laag is, en verneder hem die hoog is. Ik zal haar omkeren, omkeren, omkeren; ja, zij zal niet meer zijn, totdat Hij komt, Wiens recht het is; en Ik zal ze Hem geven.’ Ezechiël 21:26, 27.”

„De kroon die van Israël werd weggenomen, ging achtereenvolgens over op de koninkrijken van Babylonië, Medo-Perzië, Griekenland en Rome. God zegt: ‘Hij zal er niet meer zijn, totdat Hij komt wiens recht het is; en Ik zal hem Hem geven.’”

“Die tijd is nabij. Vandaag verkondigen de tekenen der tijden dat wij op de drempel staan van grote en plechtige gebeurtenissen. Alles in onze wereld is in beroering. Voor onze ogen gaat de profetie van de Heiland in vervulling aangaande de gebeurtenissen die aan Zijn komst zullen voorafgaan: ‘Ye shall hear of wars and rumors of wars... Nation shall rise against nation, and kingdom against kingdom: and there shall be famines, and pestilences, and earthquakes, in divers places.’ Mattheüs 24:6, 7.

“Het heden is voor allen die leven een tijd van overstelpend belang. Heersers en staatslieden, mannen die posities van vertrouwen en gezag bekleden, denkende mannen en vrouwen uit alle standen, hebben hun aandacht gericht op de gebeurtenissen die zich om ons heen voltrekken. Zij slaan de gespannen, rusteloze verhoudingen gade die er onder de volken bestaan. Zij

merken de hevige intensiteit op die elk aards element in haar greep krijgt, en zij onderkennen dat er iets groots en beslissends op het punt staat plaats te vinden—dat de wereld aan de rand staat van een ontzaglijke crisis.

„Engelen houden thans de winden van de strijd in bedwang, opdat zij niet zullen waaien voordat de wereld voor haar komende ondergang is gewaarschuwd; maar een storm is zich aan het samenpakken, gereed om over de aarde los te barsten; en wanneer God Zijn engelen zal gebieden de winden los te laten, zal er een toneel van strijd zijn zoals geen pen kan beschrijven.

‘De Bijbel, en de Bijbel alleen, geeft een juiste voorstelling van deze dingen. Hier worden de grote laatste tonelen in de geschiedenis van onze wereld geopenbaard, gebeurtenissen die reeds hun schaduwen vooruitwerpen, terwijl het geluid van hun nadering de aarde doet beven en de harten van de mensen bezwijken van vrees.’ Education, 178–180.

Deze passage bevat veel licht voor onze tijd, maar wat ik wil aanwijzen, is dat Zuster White duidelijk vaststelt dat het koninkrijk van de geschiedenis dat aan Babylon voorafging Israël was, niet Assyrië. De koninkrijken van de geschiedenis waarvan theologen gebruikmaken, laten Israël als een koninkrijk van de geschiedenis buiten beschouwing, ondanks de macht en heerlijkheid die tijdens de regering van koning Salomo werden gevestigd, en ondanks het rechtstreekse getuigenis van de inspiratie door Ezechiël en Ellen White dat de kroon van Israël op Babylon overging.

Indien wij het geïnspireerde commentaar toepassen op de koninkrijken van de geschiedenis, constateren wij dat Israël onder die koninkrijken moet worden meegeteld. Israël, Assyrië en Egypte zijn koninkrijken van de geschiedenis die voorafgingen aan het eerste koninkrijk van de Bijbelse profetie, namelijk Babylon. Daarom was het vierde koninkrijk van de „geschiedenis” Babylon, het vijfde was Medo-Perzië, het zesde was Griekenland, het zevende was heidens Rome, en het achtste was pauselijk Rome, dat uit de zeven was, want het vertegenwoordigt de tweede fase van heidens Rome. Met de koninkrijken van de geschiedenis is pauselijk Rome het achtste, en het is uit de zeven.

In Daniël zeven worden de koninkrijken van de Bijbelse profetie voorgesteld door beesten. Babylon is de leeuw, die werd gevolgd door de beer van Medo-Perzië. Het derde was Griekenland als de luipaard, en daarna Rome als het „vreeswekkende en verschrikkelijke” beest dat „ijzeren tanden” had. Het verschrikkelijke beest is, in overeenstemming met het beeld van Daniël twee, Rome, het vierde koninkrijk van de Bijbelse profetie.

De Millerieten verstonden het vierde koninkrijk als Rome; daarom verstonden zij de kenmerken van het verschrikkelijke beest dienovereenkomstig en pasten zij eenvoudig alle profetische kenmerken van het beest toe op het vierde koninkrijk. Zij zagen in de passage het onderscheid tussen het heidense Rome en het pauselijke Rome, maar konden geen vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie onderscheiden, want zij gebruikten terecht de eerste vermelding van de koninkrijken van de Bijbelse profetie als hun referentiepunt. Maar het onderscheid tussen de twee Romes ligt in de passage besloten, hetgeen ons toestaat het onderscheid tussen de twee Romes te beschouwen als de vertegenwoordiging van twee koninkrijken. Dit is echter niet het punt dat wij in

overweging nemen.

Zo zei hij: Het vierde dier zal het vierde koninkrijk op aarde zijn, dat verschillen zal van alle koninkrijken, en het zal de gehele aarde verslinden, haar vertreden en in stukken breken. En de tien horens uit dit koninkrijk zijn tien koningen die zullen opstaan; en een ander zal na hen opstaan; en hij zal verschillen van de eersten, en hij zal drie koningen ten val brengen. En hij zal grote woorden spreken tegen de Allerhoogste, en hij zal de heiligen van de Allerhoogste afmatten, en menen tijden en wetten te veranderen; en zij zullen in zijn hand worden gegeven tot een tijd en tijden en een verdeling van tijd. Maar het gericht zal zitting houden, en men zal zijn heerschappij wegnemen, om die te verdelgen en te vernietigen tot het einde. Daniël 7:23–26.

Het vierde koninkrijk in Daniël twee is Rome. De tien horens vertegenwoordigen de tien naties die het koninkrijk van het heidense Rome vertegenwoordigen, en voordat het pauselijke Rome in 538 de heerschappij over de wereld zou overnemen, zouden drie van die koninkrijken worden weggenomen, of uitgerukt. Dan zou de „kleine” „hoorn” van vers acht, met „ogen als mensenogen, en een mond sprekende grote dingen”, opkomen. Als wij tien horens hebben in het vierde koninkrijk en er drie worden weggenomen opdat de „kleine hoorn” die drie horens zou vervangen, dan blijven er, wanneer de drie horens worden weggenomen, zeven horens over, en de kleine hoorn is de achtste, want Rome komt altijd als achtste op en is uit de zeven. Er is in dit hoofdstuk veel licht aangaande Rome in zijn twee fasen, maar wij verschaffen hier eenvoudig slechts een tweede getuige dat Rome, zowel profetisch als historisch, als achtste opkomt en uit de zeven is.

In hoofdstuk acht vinden wij de uitbreiding van hoofdstuk zeven. Het hoofdstuk identificeert opnieuw de koninkrijken van de Bijbelse profetie, maar laat het eerste koninkrijk, Babylon, buiten beschouwing; want toen Daniël het visioen van hoofdstuk acht ontving, was het einde van Babylon zeer nabij. In dit hoofdstuk wordt Medo-Perzië voorgesteld door een ram die twee horens had. Griekenland wordt voorgesteld door een geitenbok met één horen, die gebroken wordt en uit de gebroken horen vier horens doet voortkomen. Daarna volgt na Griekenland een „kleine horen”, en opnieuw stelt die kleine horen Rome voor. Hoewel Rome geen rechtstreekse afstammeling was van het Griekse rijk, beeldt de passage de kleine horen af als voortkomend uit een van de vier horens die in het Griekse koninkrijk opkwamen nadat de eerste horen — die Alexander de Grote voorstelt — gebroken was. Rome was geen afstammeling van de Grieken, maar het begon zijn verovering van de wereld vanuit het gebied van Griekenland, en in die zin kwam het voort uit een van die vier horens.

Wij vinden daarom in hoofdstuk acht een tweede getuigenis voor hoofdstuk zeven. Medo-Perzië had twee horens, Griekenland had er één en daarna nog eens vier horens. Dat maakt samen zeven horens vóór die van Rome, aangezien de kleine horen uit een van de vier horens van Griekenland voortkwam. Twee plus één plus vier is zeven; vervolgens is Rome, de kleine horen, de achtste, en het is uit de zeven. Het is vermeldenswaard dat in deze passage, die aanduidt dat Rome uit een van de Griekse horens voortkomt, een van de grootste profetische argumenten gelegen is waarmee Miller en zijn mede-arbeiders in hun geschiedenis geconfronteerd werden.

De protestanten van die geschiedenis hielden vol dat de kleine hoorn van Rome niet Rome kon zijn, want de profetie duidt aan dat de kleine hoorn uit een van de vier Griekse horens voortkwam. Zij betoogden daarom dat de kleine hoorn Antiochus Epiphanes voorstelde, die een van de Seleucidische koningen was die in de geschiedenis voortgingen na de verdeling die volgde op het heengaan van Alexander de Grote. De kracht van het betoog in de Milleritische geschiedenis over deze kwestie was zo groot, dat op de kaart van 1843 het argument werd weergegeven tegen de protestantse leer, die berustte op het feit dat Daniël de kleine hoorn uit een van de vier Griekse horens zag voortkomen en deze daarom Rome niet kon aanduiden, aangezien Rome niet uit Griekenland voortkwam. Dit betoog had gevolgen voor alle passages in Daniël waarin Rome wordt aangeduid. Het protestantse standpunt hield tevens in dat de „roverbenden van uw volk” in vers veertien van Daniël elf Antiochus Epiphanes moesten zijn. De Millerieten namen daarom op de kaart, waarvan Zuster White verklaarde dat deze „door de hand des Heeren geleid was en niet veranderd mocht worden”, een verwijzing op naar Antiochus Epiphanes, waarmee werd aangeduid waarom hij dat vierde koninkrijk niet geweest kon zijn. Vestigt Rome het gezicht van de profetische geschiedenis, of vertegenwoordigde een Seleucidische koning die meer dan honderd jaar vóór de geboorte van Christus stierf de macht die opstond tegen Christus bij zijn kruisiging?

De vraag die gesteld zou kunnen worden, is: waarom werd Daniël Rome getoond als voortkomend uit een van de Griekse horens, als Rome geen rechtstreekse afstammeling van Griekenland was? Het antwoord is dat het begin van Romes opkomst tot macht aanving in die streek die vroeger Grieks gebied was geweest; maar waarom werd de profetie op zodanige wijze weergegeven dat die verwarring mogelijk werd gemaakt?

Ten minste één antwoord, naast het belang om op te merken waar Rome begon op te komen, is dat het raadsel dat Rome steeds als achtste opkomt en uit de zeven is, wordt beantwoord doordat Rome met het gebied van Griekenland wordt verbonden, teneinde het wezenlijke punt van het raadsel te behouden, namelijk dat Rome uit de zeven is. Dat raadsel is zó belangrijk, hoewel de Millerieten dat begrip vanuit hun historische gezichtspunt nooit hadden kunnen verstaan. Het feit dat alle verwijzingen op niet alleen de kaart van 1843, maar ook op de kaart van 1850, illustraties zijn van onderwerpen die rechtstreeks in Gods profetisch Woord worden behandeld, met uitzondering van die ene verwijzing die benadrukt dat Antiochus Epiphanes niet de macht is die tegen Christus opstond, maakt die toevoeging aan de kaart zeer betekenisvol. Hoe droevig is het dat, toen het adventisme zijn fundamenten verliet, het zich vandaag de dag in de positie bevindt te onderwijzen dat de macht van vers veertien van Daniël elf Antiochus Epiphanes is en niet Rome! Zij onderwijzen nu wat de Millerieten zó krachtig bestreden dat zij die controverse op de kaart van 1843 hebben weergegeven!

De koninkrijken van de geschiedenis duiden erop dat Rome als achtste opkomt en uit de zeven is. De „kleine hoorn” in hoofdstuk zeven, die „grote woorden tegen de Allerhoogste” spreekt, komt als achtste op en is uit de zeven. De horens van hoofdstuk acht duiden erop dat Rome als achtste opkomt en uit de zeven is.

In het volgende artikel zullen wij overwegen hoe het moderne Rome, zoals voorgesteld in Openbaring zeventien, als achtste opkomt en uit de zeven is. Daarna zullen wij terugkeren naar

Daniël twee en vaststellen waarom de vier koninkrijken van Daniël twee, die de eerste vermelding vormen van de koninkrijken van de Bijbelprofetie, in overeenstemming zijn met de acht koninkrijken van Openbaring zeventien.